

Frälsarkransen: Fördjupningen, 7. Mer om himlen

Bidrag från Martin Lönnebo
Senast uppdaterad 2010-05-25

Frälsarkransen bedes av jordens pilgrimer, den är omgiven av jordens dofter. Men över pilgrimsvägen sveper doften från Hemmet, det över allt annat efterlängtrade. När pilgrimen känner vittringen av det Fullkomliga, tåras hans ögon av saknadens längtan, men stegen blir snabbare och lättare.

Det stora Målet är himlen, men himlen är inte ett vanligt mål, det som endast finns framför pilgrimen och som han når efter ett okänt antal dagsleder. Framkomsten finns även redan nu, på ett hemlighetsfullt sätt är Målet i hans hjärta, det lyser i ljuset över bergen och fälten, det kan finnas i de bullrande städerna som han vandrar igenom, i vännens blick och i musikens skönhet, i godheten som glömt bort att den är god och i sorgen över det delade hjärtat.

Vad är då detta förunderliga mål? Var är himlen belägen?

Målet är Gud. Och där Gud är, där är himlen. De två är alltid tillsammans.

Himlen är alltid med där Gud är, och gör allt gudomligt.

Men säg mig, var är Gud?

Jag skall svara dig när du kan säga var Gud icke är.

Författaren till Molnet skriver:

"Andligt sett är himmelen lika nära oss, vare sig vi föreställer oss den ovanför oss eller nedanför oss, till höger eller till vänster om oss. Närhelst och varhelst någon önskar vara i himmelen, så är han där på andligt sätt. Det högsta och det snabbaste sättet att komma till himmelen, det är att färdas dit i vår längtan och inte på våra fötter. Aposteln Paulus säger till sig själv och till många andra att ehuru våra kroppar för tillfället befinner sig här på jorden, så lever vi ändå i himmelen (Fil. 3:20)."

Pilgrimens vandring består inte i steg mot Gud, utan steg från sig själv, från det hos mig som gör mig frånvarande från Gud, mig själv och allt skapat. Denna frånvaro är helvetet.

Frälsarkransen blir himmelsk segerkrans när pilgrimen kan säga: Nu lever inte jag, utan Kristus lever i mig. Då förvandlas till nu. Frälsarkransen blir upplevd verklighet. Betlehem, öknen, berget, Golgata och den tomma graven finns i mitt hjärta. Trons innersta är förnimmelsen av evigheten i tiden.

Nu är pilgrimen framme, fastän han ännu är på resa, nu är han salig, även om han är i djupaste sorg, för han bär himlen inom sig.

Frälsarkransen har himlen dold i sina pärlor, och salig den som finner vägen in och förblir där i vila.

Ljuvlig är din boning, Herre Sebaot!

Jag förtärs av längtan

till Herrens gårdar.

Nu jublar min själ och min kropp

mot den levande Guden.

Sparven har funnit ett rede

och svalan ett bo för sina ungar:

dina altaren, Herre Sebaot,

min konung och min Gud.

Lyckliga de som bor i ditt hus

och alltid kan sjunga ditt lov.

Känn ingen oro, känn ingen ängslan.

Den som har Gud, kan ingenting sakna.